CINSTEA ÎNCEPE ÎN CĂMIN

CURAJOȘI

o novelizare de

RANDY ALCORN

pe baza scenariului lui

ALEX KENDRICK & STEPHEN KENDRICK

Editura Imago Dei
Oradea, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ALCORN, RANDY

Curajoşi: o novelizare / de Randy Alcorn; pe baza scenariului lui Alex Kendrick şi Stephen Kendrick. - Oradea : Imago Dei, 2012

ISBN 978-606-8314-07-5

I. Kendrick, Alex
II. Kendrick, Stephen

821.111-31=135.1

Courageous: A Novelization
Copyright © 2011 by Randy Alcorn
Romanian Edition © 2012 by SC Optim Multiserv SRL – Editura Imago Dei
with permission of Tyndale House Publishers, Inc.
All rights reserved.

Curajoşi: o novelizare
Copyright © 2011 by Randy Alcorn
Ediţia în limba română © 2012 SC Optim Multiserv SRL – Editura Imago Dei
cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România
Tel.: 0359-422337
E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.

Traducerea: Oana Brîndaş
Tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-07-5

Randy dedică această carte:
Iubitei mele soţii, Nanci,
fiicelor mele minunate, Karina şi Angela,
ginerilor mei extraordinari, Dan Franklin şi Dan Stump,
şi iubiţilor mei nepoţi, Jake, Matt, Tyler şi Jack.
Pentru fiecare dintre voi, care sunteţi familia mea, niciun om nu ar putea fi mai mulţumitor lui Dumnezeu decât mine.

★ ★ ★

Alex şi Stephen dedică această carte:
Soţiilor noastre, Christina şi Jill – dragostea voastră şi sprijinul vostru ne-au impulsionat în căutarea chemării lui Dumnezeu pentru vieţile noastre. Sunteţi o comoară extraordinară! Fie ca Dumnezeu să continue să ne binecuvânteze, să ne înveţe şi să ne aducă mai aproape unii de alţii şi mai aproape de El!
Vă iubim şi avem nevoie disperată de voi.
Membrilor Bisericii Sherwood Baptist – fie ca dragostea pe care o aveţi pentru Cristos şi unii pentru alţii să continue să strălucească mai puternic cu fiecare an ce trece. Continuaţi să vă rugaţi, să slujiţi, să dăruiţi şi să creşteţi. Deja acestea s-au dovedit lucrări în care merită să investiţi, dar cea mai mare răsplată urmează să vină! Fie ca lumea să ştie că Isus Cristos este Domnul vostru! A Lui să fie gloria!

CAPITOLUL 1

UN FORD F-150 SuperCrew roşu metalizat rula pe străzile din Albany, Georgia. Şoferul camionetei era plin de optimism, atât de mult încât nu putea anticipa înfruntările care aveau să se abată asupra oraşului.

Ne va merge bine aici, îşi spunea Nathan Hayes, în vârstă de 37 de ani. După opt ani petrecuţi în Atlanta, Nathan revenise acasă în Albany, localitate situată la trei ore distanţă spre sud, împreună cu soţia şi cei trei copii ai lor. Avea o slujbă nouă, o casă nouă, un nou început, chiar şi o maşină nouă.

Cu mânecile suflecate şi geamurile lăsate jos, Nathan se bucura de soarele din sudul Georgiei. Intră la o staţie de benzină în vestul oraşului Albany, o imagine nouă a celei la care oprise cu douăzeci de ani în urmă după ce îşi obţinuse carnetul de conducere. Fusese agitat. Nu era partea lui de oraş – majoritatea oamenilor erau albi şi pe atunci nu cunoştea prea mulţi. Dar benzina era ieftină şi călătoria minunată.

Nathan nu era deloc grăbit. Îşi inseră cardul de credit şi alimentă fredonând mulţumit. Albany era locul de naştere al melodiei lui Ray Charles „Georgia on My Mind" şi avea una dintre cele mai bune bucătării din întregul univers. Cu o treime

din populaţie albă, două treimi de culoare, un sfert din populaţie sub nivelul sărăciei, Albany supravieţuise mai multor revărsări ale râului Flint şi avea un trecut marcat de tensiuni rasiale. Dar, cu toate frumuseţile şi defectele lui, Albany era oraşul lui natal.

Nathan închise rezervorul, intră în camionetă şi întoarse cheia înainte de a-şi aminti măcelul. Şase cărăbuşi de mai uriaşi şi stângaci încercară tot ce erau în stare ca să-i lase urme pe parbriz.

Ieşi şi afundă un curăţător de geam într-o găleată doar ca să descopere că era goală.

În timp ce căuta o altă găleată, Nathan observă amestecul de oameni de la staţie: un cetăţean foarte atent care îşi strecura Buick-ul pe strada Newton, o femeie de vârstă medie care trimitea mesaje de pe scaunul şoferului, un tip cu o bandană rezemat de o maşină argintie imaculată marca Denali.

Nathan nu oprise motorul camionetei şi lăsase uşa deschisă; se întoarse doar câteva secunde – sau aşa i se păru. Când uşa fu trântită, el se întoarse, iar camioneta porni de la pompă!

Adrenalina îi crescu. Fugi spre partea şoferului în timp ce camioneta lui scârţâi spre stradă.

„Hei! Opreşte! Nu!“ Deprinderile dobândite în echipa de fotbal a liceului din Dougherty intrară în acţiune. Sări înainte, împinse mâna dreaptă prin geamul deschis şi apucă volanul, alergând alături de camioneta aflată în mişcare.

„Opreşte maşina!“ ţipă Nathan. „Opreşte maşina!“

TJ, hoţul de maşini, avea 28 de ani şi era un tip dur – liderul indiscutabil al bandei Gangster Nation, una dintre cele mai mari bande din Albany.

„Care-i problema ta, omule?“ TD putea împinge de la piept 180 de kilograme şi cântărea cu aproape 30 de kilograme mai mult ca Nathan. Nu avea nicio intenţie să renunţe la această plimbare.

Acceleră spre drumul principal, dar Nathan nu-i dădu drumul. TJ plesni în mod repetat faţa lui Nathan cu lovituri bruşte

de dreapta, apoi îi lovi degetele ca să-i desfacă strânsoarea. „Vei muri omule; vei muri."

Picioarele îl dureau îngrozitor, pantofii lui de alergare Mizuno nefiind potriviţi pentru asfalt. Din când în când piciorul lui drept găsea scara îngustă obţinând puţină alinare, doar ca să o piardă din nou atunci când capul încasa o altă lovitură. În timp ce ţinea de volan cu o mână, cu cealaltă îl apucă pe hoţ. Camioneta vină când la dreapta când la stânga. Lăsându-se puţin în spate pentru a evita loviturile, Nathan văzu maşinile care se apropiau.

Şi TJ le văzu şi trase spre ele, sperând că maşinile îl vor agăţa pe acest nebun.

Mai întâi trecu zbârnâind o Toyota argintie, apoi un Chevy alb; fiecare şofer virând pentru a evita camioneta care îşi schimba permanent direcţia. Nathan Hayes se legăna ca un cascador de la Hollywood.

„Dă-ţi drumul, nebunule!"

În cele din urmă, Nathan prinse un punct bun de sprijin pe scara îngustă şi folosi fiecare fărâmă de putere pentru a smuci volanul. Camioneta pierdu controlul şi ieşi de pe drum. Nathan se rostogoli pe pietriş şi iarbă.

TJ se izbi de un copac, iar airbag-ul îi explodă în faţă, lăsându-i-o roşie de sânge. Membrul bandei ieşi împleticindu-se din camionetă, năucit şi sângerând, încercând să se pună pe picioare. TJ vru să se întoarcă la acest individ care avusese curajul să-l provoace, dar abia reuşi să facă câţiva paşi fără a se clătina.

Maşina argintie Denali de la benzinărie se opri brusc la doar câţiva paşi de TJ. „Grăbeşte-te, omule", ţipă şoferul. „Nu merită, amice. Urcă. Să mergem!"

TG urcă împleticindu-se în Denali, care acceleră brusc.

Uimit, Nathan se târî spre maşina lui. Faţa îi era însângerată şi zgâriată, cămaşa albastră în carouri mânjită. Blugii îi erau rupţi, pantoful drept la fel, iar ciorapul îi era plin de sânge.

O femeie cu păr castaniu echipată pentru sport în pantaloni negri mulaţi sări din partea dreaptă a unei Acadia de culoare albă. Alergă spre Nathan. „Eşti bine?"

Nathan o ignoră, târându-se fără să se oprească spre camioneta lui.

Şoferiţa SUV-ului, o blondă, dădu locaţia operatorului 112.

„Domnule“, spuse femeia cu păr castaniu, „trebuie să staţi nemişcat“.

Nathan continuă să se târască, dezorientat, dar hotărât.

„Nu vă îngrijoraţi de maşină!“

Încă mişcându-se, Nathan spuse: „Nu-mi pasă de maşină.“

Se folosi de anvelopă ca să se ridice suficient pentru a deschide uşa neagră a camionetei. De pe unul dintre scaunele maşinii se auzi un ţipăt strident. Când îl văzu pe tatăl său în genunchi, transpirat şi sângerând, băieţelul dădu drumul şocului stăpânit. Nathan întinse mâna spre el pentru a-l linişti.

În timp ce sirenele se apropiau, femeia cu părul castaniu se uită spre Nathan şi băieţelul lui în pantalonii micuţi de dril. Străinul acesta nu era obsedat de maşina lui. Nu era nebun.

Era un erou – un tată care îşi riscase viaţa pentru a-şi salva copilul.

CAPITOLUL 2

CAPORALUL ADAM MITCHELL se apropie de eroicul tată ce stătea pe bara de protecţie din spate a ambulanţei în timp ce un paramedic se îngrijea de piciorul lui însângerat. Shane Fuller, partenerul mai tânăr a lui Adam, îl urma pas cu pas. Ceilalţi doi poliţişti o intervievau pe femeia care se oprise să ofere ajutor. Bărbatul îşi ţinea copilaşul aproape de piept şi îşi plimba mâna peste părul lui negru mătăsos. Adam se adresă paramedicului: „Ce-ar fi să-l ducem pe copil puţin mai acolo? Cineva să-l supravegheze, în timp ce eu îi pun câteva întrebări acestui bărbat."

„Nu, mulţumesc", spuse tatăl. „Mi-am luat privirea de la el o dată; următorul lucru pe care îl ştiu e că aproape l-am pierdut."

Adam se opri, îşi trecu mâna iute prin părul lui rar castaniu închis, apoi întrebă: „Îl poţi descrie pe tipul care ţi-a furat camioneta?"

„De culoare – negru ca mine. Bicepşi uriaşi şi un pumn puternic." Îşi mângâie maxilarul. „Nu vă pot spune prea multe despre faţa lui, dar vă pot descrie perfect pumnul lui: tare ca granitul. Are un inel mare de aur. Spre treizeci de ani, poartă un lanţ mare de aur la gât."

„Ai observat orice alt semn caracteristic? Vreun tatuaj?“

„Nu, totul s-a întâmplat atât de repede. Cred că purta o bandană neagră. Dar ochii mi-erau îndreptaţi spre volan. Şi spre maşinile din trafic!“

Shane îşi încruntă privirea şi îşi frecă pungile de sub ochi.

„Dar ce poţi spune despre şoferul maşinii cu care a fugit?“

„Nu l-am văzut. Eram preocupat de fiul meu.“

„Eşti norocos că nu ai fost împins pe şosea. Nu-mi vine să cred că ai reuşit să scapi după această acrobaţie nebună.“

„Am avut noroc. Totuşi, n-a fost un gest nebunesc. Ce altceva puteam face?“

„De ce n-ai lăsat pe seama poliţiei să-l urmărească? Asta e sarcina noastră!“

„Şi ce i-ar fi făcut acel bandit fiului meu? L-ar fi aruncat în tufişuri când ar fi plâns? N-am dat drumul acelui volan pentru că Jackson este responsabilitatea *mea*.“

„Eşti conştient că ţi-ai fi putut pierde viaţa?“

„Da, domnule“, spuse el, legănându-şi copilul în braţe. „Dar nu puteam risca să-mi pierd fiul.“

Cufundat în meditaţie, Adam încetă să mai ia notiţe.

Bărbatul rănit spuse: „Aşteptam cu nerăbdare să vă întâlnesc luni în împrejurări mai bune.“

„Luni?“ întrebă Shane.

„Da. Săptămâna viitoare voi începe să lucrez cu voi.“

Adam aruncă o privire spre notiţele pe care le scrisese mai devreme. „*Nathan Hayes*. Mă întrebam de unde îţi ştiu numele.“ Îi întinse mâna. „Adam Mitchell. Îmi pare bine să te întâlnesc, Nathan Hayes.“

„Shane Fuller.“

„Îmi pare bine să vă cunosc pe amândoi,“ spuse Nathan.

„De ce Albany?“ întrebă Shane.

„Am dorit să-mi mut familia într-o zonă mai liniştită. Eu am crescut aici. Am mers la Liceul Dougherty. Viaţa din Atlanta nu era potrivită pentru noi.“

Adam se uită la camioneta lui Nathan. „Şi eu am un F-150. Ştiu un magazin bun de piese auto. Ţi-l notez acum.“

„Mulţumesc."

Paramedicul îi întrerupse. „Am terminat deocamdată cu piciorul. Cei de la spital se vor ocupa de tine. Trebuie să te luăm cu noi. Putem să fixăm aici şi scaunul copilului."

„Vreau să-l pot vedea pe Jackson."

Adam se uită la Nathan. „Ţi-aş spune bine ai revenit în Albany, dar nu-mi place să o fac după o aşa zi nenorocită."

„Ei bine, fiul meu e bine. Aşa că încă mai cred că e o zi bună." Îi zâmbi lui Jackson şi continuă să-l legene încetişor.

Din maşina lui de poliţie, Adam urmări cum paramedicii închiseră uşa ambulanţei şi plecară împreună cu tatăl curajos şi copilul său.

Porni cu maşina pe şosea. „Tu ai fi apucat volanul? Şi ai fi ţinut de el în timp ce erai bătut măr?"

Shane Fuller se întoarse şi reflectă o clipă. „Ei bine, mă pot gândi la câteva scenarii în care putea să-şi piardă viaţa, încercând asta. Oricât de nebunesc ar părea gestul lui, cred că i-a salvat viaţa copilului!"

„Deci tu ai fi ţinut de volan?"

„Sincer? Nu ştiu. Tu ai fi făcut-o?"

Adam se gândi la întrebare, dar nu răspunse.

Îl tulbură faptul că nu era sigur de răspunsul lui.

★ ★ ★

Purtând mai multe dosare de la biroul şerifului, Adam intră pe uşa din spate şi privi îndelung la afişul cel mai impunător care era lipit pe perete, o poză de 40 x 50 cm cu autograful unuia dintre cei mai mari fotbalişti ai echipei Atlanta Falcons din toate vremurile: Steve Bartkovski. Îl salută uşor din cap pe Steve, idolul lui din copilărie.

Adam trecu prin hol spre bucătărie, unde soţia lui tocmai termina de spălat vasele. „Adam, e 8 şi un sfert! Unde ai fost?"

Victoria avea *acea intonaţie* în glas, aşa că Adam îi aruncă *acea privire* cu înţeles.

„Am lucrat la rapoarte. Încerc să nu mai depăşesc niciun termen limită. Îmi pare rău pentru cină." Abia intrase pe uşă şi

deja era prins în autoapărare. Abia remarcase buclele negre, frumos aranjate ale Victoriei, ce cădeau pe umerii noului pulovăr albastru. Uneori, chiar după 18 ani de căsnicie, Adam era izbit de cât de drăguţă era. Dar în seara aceasta zidul se ridicase, iar gândurile romantice se evaporaseră.

„Ai ratat recitalul de pian al lui Emily."

Adam făcu o grimasă. „Am uitat cu totul de recital."

„Am discutat despre el săptămâna trecută, ieri şi din nou în dimineaţa asta. Şi, dacă ai fi venit acasă la cină, ai fi aflat despre el."

„Am avut o zi îngrozitoare. S-au întâmplat o mulţime de evenimente."

„Ce e mai important decât copiii tăi?"

Adam adoptă cea mai bună expresie nimeni-nu-înţelege-un-poliţist.

Victoria îşi muşcă buzele, apoi îşi domoli tonul. „Emily m-a întrebat dacă ar putea să nu meargă la culcare până când vei ajunge acasă." Se opri, căutându-şi cuvintele. „Dylan a plecat să alerge. Când va veni acasă te va întreba din nou despre cursa de 5000 de metri."

„Şi din nou îi voi da un răspuns negativ."

„Eu am încercat să-i spun asta. Dar este hotărât să te convingă să te răzgândeşti."

Uşa din spate se deschise. Adam oftă. „Iar începem."

Dylan Mitchell, un adolescent brunet şi slăbuţ de 15 ani cu un tricou negru fără mâneci transpirat şi pantaloni scurţi roşii, intră pe uşă, respirând greu.

Adam analiză materialele nesolicitate sosite în poştă aflate în mâna lui.

„Tati, pot vorbi ceva cu tine?"

„Doar dacă nu e vorba despre cursa de 5000 de metri."

„De ce nu? O mulţime de alţi băieţi participă la ea împreună cu taţii lor."

În cele din urmă, Adam se uită la Dylan. *Când a crescut atât de înalt?* „Eşti în echipa de atletism! Nu mai trebuie să alergi în alte curse."

„Abia mă lasă să alerg, deoarece sunt în primul an la liceu. Nu mă pot înscrie la această cursă dacă tu nu alergi împreună cu mine."

„Uite, Dylan, nu mă deranjează că îţi place să alergi. Dar vor fi şi alte curse."

Dylan se încruntă, apoi se întoarse şi plecă supărat spre camera lui.

Victoria îşi şterse mâinile cu un prosop de bucătărie şi se apropie de Adam. „Ţi-aş putea sugera să petreci puţin mai mult timp cu el?"

„Tot ce vrea să facă este să se joace jocuri video sau să alerge în cursa de 5000 de metri."

„Atunci aleargă cu el! Această cursă este doar de 5000 de metri. Cât înseamnă, trei mile?"

„3,1 mile."

„Oh, scuză-mă. Aceste 0,1 mile te vor omorî?" Zâmbi iute, încercând să destindă atmosfera după acea izbucnire.

„Ştii că mie nu mi-a plăcut niciodată să alerg. Vrei să joc baschet? E în ordine. Vrei să joc fotbal? Oricând. Dar lui nu-i place ceea ce îmi place mie. Am 40 de ani. Trebuie să existe o modalitate mai bună de a-mi petrece timpul cu el decât să mă chinui."

„Ei bine, trebuie să faci ceva."

„M-ar putea ajuta să construiesc acea magazie din curte. Îmi voi lua câteva zile libere în săptămâna viitoare."

„El va considera acesta ca fiind proiectul tău. Mai mult, majoritatea timpului va fi la şcoală. Datorită antrenamentelor de atletism nu ajunge acasă decât înainte de cină, lucru pe care tu nu-l ştii, deoarece eşti rareori acasă până atunci. Adam, chiar trebuie să stabileşti o legătură cu fiul tău!"

„Iar îmi ţii predici, Victoria."

„Ea se îndreptă spre chiuvetă şi aruncă prosopul. Adam se întrebă dacă era conştientă de semnificaţia gestului.

„Bună, tati!" Emily, de nouă ani, intră în bucătărie şi se rezemă de tejghea, zâmbindu-i tatălui ei. Cu părul negru buclat ca al mamei sale, era fermecătoare în pijamaua ei de prinţesă.

„Hei, scumpo. Îmi pare rău că n-am ajuns la recitalul tău de azi.“

„E în ordine.“ Se uită cu ochii mari, negri de ştrengăriţă. „Am făcut trei greşeli.“

„Chiar aşa?“

„Da. Dar Hannah a făcut patru greşeli, aşa că m-am simţit mai bine.“

Adam zâmbi şi îi ciupi nasul. „Şmecheră mică!“

Emily chicoti.

Adam ocoli masa de bucătărie şi îşi îmbrăţişă fetiţa. Adam îşi dădu seama cum funcţiona ierarhia relaţiilor în familia Mitchell. Dylan făcea eforturi mari cu rezultate mici. Apoi venea Victoria. El încă o iubea, dar în zilele astea într-o clipă lucrurile erau plăcute, iar în următoarea erau amare. Momentele neplăcute îl implicau adesea pe Dylan.

Adam dorea ca la sfârşitul zilei să *lase deoparte* cea mai dură slujbă din lume. *Nu* dorea să vină acasă la ea. Dar Emily era o adevărată delectare. Era atât de dulce!

„Emily a fost invitată la ziua de naştere a lui Hannah.“

„Chiar a fost?“ El o îmbrăţişă strâns pe Emily.

„Mama lui Hannah spune că o poate duce ea acasă de la şcoală. Dar eu i-am spus lui Emily că trebuie să-ţi ceară voie ţie mai întâi.“

Emily se răsuci ca un giroscop. Lui Adam îi plăcea cât de încântată era ea de cel mai mărunt lucrul.

„O, te rog, tati! Te rog, lasă-mă să merg! Promit că îmi voi îndeplini sarcinile şi îmi voi face tema de casă şi... orice altceva! Te rog!“ Zâmbetul îi era larg, gropiţele din obraz chiar la locul potrivit şi încântarea ei lumina întreaga încăpere.

Adam o întrebă pe Victoria: „A săvârşit recent vreo crimă sau vreo fărădelege?“

„Nu, a fost foarte cuminte. Chiar şi-a făcut curăţenie în cameră fără să i se ceară.“

„Da, dar nu aruncând totul în dulap, aşa-i Emily?“

Micuţa ştrengăriţă zâmbi cu sfială.

„Bine, e-n regulă. Dar îmi datorezi o îmbrăţişare lungă.“

Emily ţipă şi îşi întinse braţele. „Da! Îţi mulţumesc, tati!"

În timp ce Emily îşi arunca braţele în jurul gâtului lui Adam, Dylan intră repede în bucătărie să ia un măr. Se holbă la tatăl lui care o îmbrăţişa pe Emily. Ca de obicei, surioara lui era în centrul atenţiei. Dylan simţi cum îi scrâşnesc dinţii. *Întotdeauna el îi dă ei tot ce-şi doreşte. Cu mine nici măcar nu aleargă într-o cursă!*

Dylan ştia că era invizibil pentru tatăl lui, dar o văzu pe mama sa uitându-se spre el. De obicei, ea îl observa. Tatăl lui n-o făcea niciodată. Doar când îi spunea să tacă.

Dylan îi întoarse spatele tatălui său şi se retrase în dormitorul lui.

Nu trânti uşa. Dacă ar fi făcut-o, casa s-ar fi zguduit.

CAPITOLUL 3

LUNI DIMINEAŢA, Adam intră în bucătărie la 7:10 şi se întinse după vasul aproape plin cu friptură franţuzească. *Problema mea este că dimineaţa vine întotdeauna înainte de prima mea ceaşcă de cafea*.

Adam ştia că zilele de duminică ar trebui să fie odihnitoare, dar ziua de ieri fusese tensionată. Când Dylan refuză să meargă la biserică, Adam fu nevoit să insiste, iar Dylan rămase prost dispus până duminică seara la cină. Adam îl mustră aspru. Victoria obiectă, iar Adam îi spuse că Dylan trebuia să se maturizeze şi să nu se mai bosumfle când lucrurile nu decurg după bunul plac. Victoria era convinsă că Dylan şi Emily le auziseră schimbul de vorbe pe acel ton ridicat. O atmosferă ostilă se instală în seara aceea în locuinţa Mitchell.

Victoria stătea acum la masa de bucătărie savurându-şi cafeaua de dimineaţă. Zâmbetul ei şters îi transmitea lui Adam că era încă supărată, dar că nu avea de gând să-şi răzbune nefericirea surprinzându-l cu un cuţit ascuţit.

Adam înfulecă o bucată de friptură şi un bol de cereale, apoi trecu prin camera de zi şi îşi aduse omagiul obişnuit lui Steve Bartkowski. Steve nu îmbătrânea. Nu-i cerea nimic lui Adam şi

îi aducea aminte de fanteziile lui copilăreşti. Pe atunci, Adam visa să devină jucător de fotbal sau astronaut. În timp ce ieşea de pe şosea se gândi la băieţii care visaseră să devină poliţişti, iar acum sunt oameni de afaceri. Poate că, atunci când îl vedeau, ei îşi imaginau că Adam îşi trăia visul.

Da, corect.

Slujba unui poliţist nu era uşoară. Prin urmare, de ce a fi soţ şi tată părea ceva mult mai dificil?

Zumzetul obişnuit al conversaţiei umplea sala de întâlniri de la biroul şerifului, presărat fiind cu râsete când poliţiştii îşi împărtăşeau povestirile preferate pe care le spuseseră de atâtea ori în timp ce aşteptau să înceapă întâlnirea turei respective. Încăperea din cărămizi albe de zgură, ticsită cu 14 mese de lemn pliabile în două rânduri, având un culoar îngust între ele şi un podium în faţă, n-ar fi putut fi confundată cu sala de şedinţe a unui director.

Totuşi pereţii goi şi atmosfera de colegialitate erau o consolare familiară şi când Adam intră în sala de şedinţe se simţi ca acasă, mai mult decât se simţise cu familia lui în ziua precedentă.

Adam şi Shane stăteau unul lângă celălalt pe scaune negre, incomode, aşa cum făcuseră în ultimii 13 ani, având în faţă ceştile de cafea din polistiren expandat, carneţelele şi pixurile. În faţă, la stânga lor, stătea David Thomson de 23 de ani, cu o faţă tinerească, arătând ca un absolvent care se juca de-a poliţistul. Zece alţi poliţişti, opt bărbaţi şi două femei, stăteau în jurul lor, câte doi la fiecare masă.

Adam se întoarse spre Shane: „Hei, sâmbătă fac friptură la grătar. Vrei să vii?“

„Voi trece şi voi mânca una. Poate chiar două.“

„Aşa te vreau.“ Se înclină în faţă. „David, tu ai o viaţă monotonă. De ce nu vii şi tu?“

„Nu e deloc adevărat.“

„Nu? Ce faci în weekendul ăsta?“

„Ă... ă... Ei bine, depinde dacă...“

„Bun. Ne vedem sâmbătă.“ Adam şi Shane izbucniră în râs. David zâmbi stingherit.

Sergentul Murphy – un veteran ager şi îndesat – începu apelul. „Bine, să începem. Mai întâi, David Thomson a supravieţuit în primul lui an de stagiar.“

Izbucniră aplauze. Adam ridică o mână ca să-l salute. David zâmbi jenat şi îşi ridică mâna să le mulţumească pentru laudele primite.

„Ştii ce înseamnă asta“, îi spuse Shane. „Acum poţi folosi gloanţe adevărate!“

Toată lumea râse. Între timp intră pe uşă un ofiţer îmbrăcat în uniformă, recunoscut doar de Adam şi Shane.

„Acum vreau să vi-l prezint pe noul partener al lui Thomson, Nathan Hayes. El se va alătura departamentului nostru. Are opt ani experienţă la Departamentul de poliţie din Districtul Fulton, Atlanta. Dar a crescut aici în Albany. Haideţi să-l întâmpinăm cum se cuvine!“

Poliţiştii îl aplaudară pe Hayes. El îi salută în timp ce se aşeză pe scaunul gol de lângă David, apoi îi întinse mâna acestuia.

„Din nefericire, Hayes a avut deja o altercaţie cu doi dintre membrii bandelor noastre. Sunt sigur că aţi auzit povestea. Nu ştiu care este politica departamentului de poliţie din Atlanta, dar în Albany noi recomandăm să se stea *în interiorul* maşinilor pe şosea.“

„Voi încerca să-mi amintesc lucrul acesta.“

„Avem două noi mandate azi: Clyde şi Jamar Holloman. Doi clienţi vechi care au început să distribuie droguri în Sheffield. Vreau ca ambele echipe care se ocupă de mandate să se implice în acest caz. Toţi ceilalţi vă continuaţi patrularea obişnuită. Acum şeriful vrea să ne spună ceva în această dimineaţă. Şerifule?“

În încăpere intră un bărbat înalt şi roşcat în uniformă. După frizură, arăta ca un puşcaş marin şi de fapt chiar fusese unul. Ochii lui albaştri, scânteietori păreau obosiţi. Şeriful Brandon Gentry îşi făcea rar apariţia în sala de apel, aşa că poliţiştii ştiau că trebuie să fie ceva important.

„Aş dori să vă vorbesc despre un e-mail care mi-a venit la

birou. S-a realizat un studiu recent despre creşterea violenţei în activitatea bandelor. El spune că în aproape fiecare situaţie: cei care fug de casă, cei care renunţă la şcoală, copiii care se droghează, adolescenţii din închisoare – există un element comun."

Şeriful Gentry se opri şi citi din foaia tipărită. „Caracteristica pe care o au cel mai mult în comun este un cămin fără tată. Asta îi face pe copiii care cresc fără tată să fie problema noastră cea mai gravă şi sursa a o mie de alte probleme. Studiul arată că, atunci când tatăl este absent, există o probabilitate de cinci ori mai mare ca aceşti copii să comită suicid, de zece ori mai mare să folosească droguri, de paisprezece ori mai mare să comită un viol şi de douăzeci de ori mai mare să ajungă în închisoare."

Se uită atent la poliţişti înainte de a continua. „Studiul se încheie astfel: «Deoarece taţii îşi părăsesc în număr tot mai mare căminele, aceste procente continuă să crească, conducând la o violenţă tot mai mare a bandelor şi la un număr crescut de infracţiuni.»"

Şeriful lăsă jos foaia de hârtie. Poate vă gândiţi, de ce ne spui lucrul acesta, deoarece atunci când ne confruntăm cu el pe stradă, de obicei este prea târziu? Motivul este ceea ce v-am spus de o sută de ori – rata de divorţ în rândul poliţiştilor este ridicată. Ştiu că a lucra în ture este dificil. Dar concluzia este următoarea: când vă terminaţi munca, mergeţi acasă şi iubiţi-vă familiile. În ordine, sunteţi liberi. La treabă!"

Şeriful ieşi cu paşi mari, iar poliţiştii se ridicară.

„Mergeţi acasă şi iubiţi-vă familiile?" râse zgomotos sergentul Brad Bronson, spunându-i sergentului Murphy. „Odinioară doar ne spuneau: «Arestaţi-i pe băieţii răi şi faceţi-vă treaba!»"

„Da, şi cei mai mulţi dintre noi am divorţat, inclusiv eu şi cu tine. Şeriful încearcă doar să se aibă grijă de bărbaţi. Ar trebui să-i arăţi mai mult respect."

„Spune vorbe mari, dar fără suport", îi spuse Bronson lui Murphy mult prea tare. „A dus-o bine prea multă vreme."

Adam îl măsură pe Brad Bronson, o namilă de om. Avea 1,98 înălţime, cântărea peste 135 de kilograme distribuite nu prea

avantajos, avea cute de grăsime şi semăna cu o bezea uriaşă în pantaloni, dar reuşea totuşi să intimideze. Părul care îi crescuse odată pe capul lui chel uriaş se mai găsea doar în jurul urechilor. Fruntea îi era de griul hârtiei de ziar, unele vene fiindu-i zdrobite permanent ca urmare a loviturilor de cap aplicate infractorilor necooperanţi. Cu gâtul gros şi fără bărbie, Bronson mirosea a fum de ţigară. Sergentul credea că „prea prost ca să trăieşti" era un verdict valid al juriului.

Shane îi şopti lui Adam: „Există multă gravitate în această lume, dar Bronson foloseşte mai mult decât partea care i se cuvine."

„Ei bine, băieţi", spuse Bronson bombănind. „Eu voi menţine străzile sigure, în timp ce voi veţi duce doamnele la balet."

„Încotro o iei azi, sergente?" întrebă Adam.

„Spre cea mai dură parte a oraşului. «Desigur, cea mai dură parte a oraşului este oriunde se întâmplă să mă aflu eu.» Chiar în acea clipă, Bronson îi aruncă lui Adam privirea lui de nepătruns, una care l-ar fi făcut chiar şi pe Clint Eastwood în cea mai bună perioadă a sa să topească ca un melc pe care ai pus sare. Îşi drese vocea zgomotos, precum un malaxor de ciment.

Bronson se comporta dur, dar Adam vedea dincolo de aparenţe. În cei doisprezece ani de când îl cunoştea, Bronson avusese două soţii şi patru copii. Bronson le dădea tot timpul dureri de cap superiorilor săi. Reuşise să-l irite pe ofiţerul de la relaţii publice, care îi ţinea predici în mod repetat cu privire la comportamentul lui public şi la dispreţul faţă de media.

În timp ce poliţiştii ieşeau şi discutau una alta, mai mulţi îi strânseră mâna lui Nathan.

„Nu pleca", îi spuse Shane lui Adam, apoi merse să vorbească cu Riley Cooper.

Adam se apropie de Jeff Henderson, partenerul lui Cooper, care se alfa la zece metri depărtare, lângă maşina lui de patrulare. Fiind un veteran de 56 de ani, Jeff îşi făcuse o carieră din a forma poliţişti începători, aşa cum procedase cu Adam în urmă cu şaptesprezece ani. Anul trecut, după absolvirea celui

mai mic fiu al lor, Emma, soţia lui Jeff, înaintase actele pentru divorţ şi se mutase în California ca să fie aproape de copiii mai mari şi de nepoţi.

Maxilarul lui Jeff era încă ferm, dar obrajii îi erau mai blânzi, iar ochii lui albaştri, care obişnuiau să strălucească, păreau acum mai şterşi. Adam îi întinse mâna. Jeff i-o strânse, dar strânsoarea îi era mai slabă ca înainte.

„Cum mai eşti, Jeff?"

El ridică din umeri. „Nu mă pot plânge. Nu ar ajuta la nimic dacă aş face-o." Vocea lui, odată puternică, părea acum la fel de slabă precum strângerea lui de mână. Deşi zâmbea, zâmbetul îi părea forţat.

„Ce mai face Jeff jr.?"

„Încă e în viaţă, cred. Nu mi-a vorbit de un an. El şi sora lui sunt de partea mamei lor. Brent este acum la facultate, nu a mai venit acasă."

„Îmi pare rău, Jeff."

„Aşa e viaţa."

„Te mai supără stomacul?"

„Uneori e bine, alteori... am senzaţia că s-a întâmplat ieri."

Evenimentul s-a petrecut cu patrusprezece ani în urmă, când Jeff şi Adam au înfruntat unui hoţ care fugea dintr-un magazin. Jeff l-a placat pe o alee şi tipul i-a înfipt un cuţit în stomac. I-a străpuns intestinul subţire. Jeff a suferit două operaţii şi un tratament interminabil, dar de atunci lucrurile n-au mai mers bine.

Trebuia ca timpul să-l vindece pe Jeff, dar n-a făcut-o. Doar l-a îmbătrânit. Unii poliţişti au rămas în formă, mulţi alţii şi-au pierdut energia. Acum Jeff pierdea vremea; îşi făcea slujba cu mai puţină pasiune. Avea un alt partener tânăr, Riley Cooper, care era entuziasmat, aşa cum fusese Adam. Dar Jeff nu părea a mai fi mentorul plin de energie. Avea atât de multe de oferit, totuşi nu mai părea să ofere ceva altora. Din păcate, se gândi Adam, asta nu era doar pierderea lui Riley, ci şi a lui Jeff.

Fie din cauza durerii permanente, fie din cauza traumei înjunghierii, Jeff pe care îl cunoscuse Adam cu ani în urmă nu

mai era acelaşi cu Jeff pe care îl cunoştea acum. La început, Emma fusese o soţie de poliţist model, fiind alături de soţul ei, încercând să-l ajute. Dar el nu o lăsa să-l ajute. Într-o zi, în urmă cu treisprezece ani, Adam merse să-l ia pe Jeff de acasă. Înainte ca Adam să ajungă la uşă, aceasta se deschise. Jeff ieşi valvârtej, trântind-o în urma lui. Emma strigă de la fereastră: „Nu mai da vina pe familia ta! Nu noi am înfipt cuţitul în tine!"

Adam nu uitase niciodată acel moment jenant. Nici Jeff nu-l uitase, deşi nu vorbea niciodată despre el.

Jeff se uită atent la Adam, parcă prin ceaţă. „Familia ta e bine?"

„Da. Ştii, problemele obişnuite. Dar suntem bine."

Jeff dădu din cap. Adam avea senzaţia că sunt doi bătrâni în balansoare pe veranda din faţa casei care îşi spun: „Da, domnule" unul celuilalt fără a avea ce să discute. Se gândi să-l invite pe Jeff la pescuit sau la un joc cu mingea. Dar dacă ei nu erau în stare să poarte o conversaţie de cinci minute, de ce să-şi petreacă împreună mai multe ore?

„Sunt gata, Adam!" strigă Shane în timp ce Riles Cooper, cu ochelarii de soare pe nas şi plin de putere şi entuziasm tineresc, se apropie de maşina lui Jeff.

„Pe mai târziu, Jeff", spuse Adam.

„Pe mai târziu."

În timp ce Adam păşi spre Shane şi maşina lui, se gândi la încurajarea şerifului de a-şi lăsa munca în urmă atunci când i se termina tura. De câte ori i se spusese asta? De o sută de ori? De câte ori făcuse aşa? De prea puţine ori.

Acum Adam Mitchell trebuia să aresteze câţiva dintre aceşti tineri fără tată despre care vorbise şeriful. Şi, dacă nu era atent, ei puteau face ca şi copiii lui Adam să rămână fără tată.

★ ★ ★

Derrick Freeman, în vârstă de şaptesprezece ani, înainta dinspre liniile ferate spre străzile Washington şi Roosevelt. Înalt şi subţirel, purta o cămaşă violetă în carouri, iar dedesubt un tricou marca Volcom şi blugi negri trei sferturi. Având celularul la ureche, se apropie de o magazie abandonată.